

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 10.963 van 12 december 2014
in de zaak A. 214.171/XIV-36.047**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sophie Copinschi
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 6 november 2014, strekt tot de
cassatie van het arrest nr. 130.695 van 1 oktober 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 14 november 2014 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In het bestreden arrest wordt op wettige wijze overwogen dat bij het
onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980
‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling moeten worden onderzocht. Er moet niet worden onderzocht of de adequate behandeling even (gemakkelijk) beschikbaar is of van een eenzelfde of een vergelijkbaar kwaliteitsniveau als in België is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt in het bestreden arrest wel degelijk de toegankelijkheid van een adequate behandeling. Hij citeert niet enkel de aanvankelijk bestreden beslissing, maar ook het advies van de ambtenaar-geneesheer waarop die beslissing is gesteund en dat een uitgebreid punt "III. Toegankelijkheid van de behandeling" bevat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst naar twee door verzoeker bijgebrachte rapporten en vat de daarin opgenomen informatie samen. Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft de regionale beschikbaarheid van de gezondheidszorgen, dat verzoeker niet aantoont dat hij zich niet een stedelijk gebied zou kunnen vestigen, noch waar hij zich buiten de stad zou willen vestigen en welke noodzakelijke zorgen daar niet beschikbaar zouden zijn. Wat de mogelijke officiële betalingen voor doktersbezoeken betreft, haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het door verzoeker toegelichte recht op pensioen aan en stelt hij dat verzoeker niet aantoont dat de eventuele kosten van de gezondheidszorgen in het land van herkomst tot een gebrek aan toegang om financiële redenen tot de noodzakelijke zorgen zouden leiden waardoor een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou ontstaan. Terecht verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar zijn marginale toetsingsbevoegdheid bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is van oordeel dat verzoeker niet heeft kunnen betwisten of weerleggen dat de benodigde medicatie en medische opvolging beschikbaar zijn in Rusland.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing beoordeeld, meer bepaald wat betreft de financiële en regionale toegankelijkheid van een adequate medische behandeling, aan de hand van de door verzoeker verstrekte informatie. Met de overweging dat verzoeker niet aantoont dat hij zich niet in een stedelijk gebied zou kunnen vestigen noch waar hij zich eventueel buiten de stad zou willen vestigen en welke zorgen daar dan zouden ontbreken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden. Evenmin is sprake van een schending van de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht, nu uit het bovenstaande blijkt dat verzoekers argumenten beantwoord zijn. Dat verzoeker er wat de grond van de zaak betreft een andere mening op

nahoudt, houdt geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Overigens kan de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten treden.

De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele betwistingen zoals het bestreden arrest.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf december tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams